

Dana Hélène: dichttalent ontdekt

Net heb ik wat koffie gemorst op een voorstel voor de B&W-vergadering. Vervelend natuurlijk. Het schrijfprodukt van mijn collega ziet er door die bruine vlekken nu een stuk minder uit. Ik praat het incident voor mezelf goed door te zeggen dat die vlekken helemaal niet erg zijn. Uiteindelijk gaat het toch om de inhoud van het stuk. Ik schuif het aan de kant: een zalmkleurige omslag verschijnt op mijn netvlies.

Koffievlekken

"Afgezonderd samen-zijn" een bundel met gedichten van Dana Hélène. Ik blader het boekje door en begin te lezen:

"Achter mensenruggen langs wordt er gesproken.

Over het slechte van hen het goede.
Mensen weten niets van de ander.
Er wordt gesproken in het niet."

Een collega komt mijn kamer binnen. Hij vraagt naar de beslissing op een B&W-voorstel. Ik roep: "Oh ja, dat met die koffievlekken!" 't Geeft niet, zegt hij, ik maak wel even een kopietje van het voorblad, dan is alles weer wit. Wie is Dana Hélène eigenlijk?

Een uur later ben ik op de afdeling Interne Zaken in gesprek met Diana Dekker. 't Gaat nu eens niet over classificatienummers en zaaksgewijze opberging.

Dagboeken

Vanaf haar negende schrijft zij haar ervaringen op in een dagboek. Boek 21 is nu bijna vol. Zij heeft er behoefte aan haar bestaan vast te leggen om het zo beter te kunnen begrijpen. Naast haar dagboeken vertrouwt ze regelmatig haar diepere gevoelens in dichtvorm toe aan het papier. Sinds 1981 is zij daar mee bezig. Vooral op zondagmiddag gaat haar dichtader open. Nu zij zelfstandig woont is de behoefte een gedicht te schrijven toegenomen.

Waar haalt zij haar inspiratie vandaan?

Voor Diana is dat geen moeilijke vraag: ik ben vaak verliefd. Vooral als een mens er apart uitziet voel ik me tot zo iemand aangetrokken. Als die liefde niet wordt beantwoord krijg ik altijd een enorme inspiratie.

Herfst

Ik dag haar uit en zeg dat het niet veel voorkomt dat mensen vaak verliefd zijn. De meeste zijn maar één keer in hun leven verliefd. Diana kan zich dit niet voorstellen. Zij verzucht: "ik kan me niet voorstellen dat iemand daar vrede mee kan hebben."

De herfst is ook een bron van inspiratie. Vallende bladeren, storm en regen maken diepe gedachten los. Het best kan zij haar mijmeringen laten gaan op een leeg perron. Zij vindt het niet erg om op de trein te wachten. Een leeg perron van het Amsterdamse Centraal Station is favoriet. De inspiratie verdwijnt zodra er een trein komt en de mensen uitstappen. Als zij thuis is gekomen schrijft zij haar gedachten op:

Een leeg perron,
of toch niet?

Nee,
één meisje,
blond.

Ze staart voor zich uit.
Waar zou ze aan denken.
Aan haar vriend, een vriendin mis-
schien.

De zon kaatst
via een perronbord
in haar gezicht.
Maar ze merkt het niet.

En dan opeens
hoort ze het tingelen
van de spoorbomen:
de trein komt.

Ze stapt in
en reist naar huis,
waar ze
twee dagen later
dit gedicht
neerschrijft...

Uitgeverij zoeken

Diana heeft haar gedichten bij elkaar gezocht en heeft hen inmiddels naar twaalf uitgeverijen gezonden. Helaas: er was tot nu nergens ruimte in het fonds. Maar wie weet komt eens de tijd.

Op de vraag wie een voorbeeld voor haar is, noemt ze de dichter Hans Lodeizen. Zijn literaire werk heeft haar gestimuleerd door te gaan. De bundel "Afgezonderd samen-zijn" heeft zij in eigen beheer uitgegeven. Hij is onder andere bij boekhandel Stumpel te koop. Vele collega's zijn al in het bezit van het zalmkleurige boekje. Bij Interne Zaken ligt een bundel ter inzage. Een tweede bundel zal er zeker komen, want gevoel is niet te stoppen.

"Kopje koffie?" Wel ja, laten we dat maar doen!

Wouter Bos